

Sygn. akt I C 1223/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Jakubiec

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...)Spółka Akcyjna w M. Oddział w Polsce

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w M. Oddział w Polsce na rzecz powódki M. S. kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 4 września 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w M. Oddział w Polsce na rzecz powódki M. S. kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w M. Oddział w Polsce na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 2 292,80 zł (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote 80/100) tytułem części opłaty od pozwu oraz części wydatków;

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Lublinie z roszczenia zasądzonego w punkcie I wyroku na rzecz M. S. kwotę 2 292,80 zł (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote 80/100) tytułem zwrotu części kosztów sądowych, od ponoszenia, których powódka była tymczasowo zwolniona.

Sygn. akt I C 1123/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 grudnia 2013 roku (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna w M. Oddział w Polsce powodowie R. J. i M. S. wystąpili o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz:

- R. J. – kwoty 100 000 złotych,
- M. S. – kwoty 100 000 złotych,

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 września 2013 roku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci B. J., a nadto zasądzenie na rzecz powódki kwoty 6 000 złotych wraz z odsetkami w

wysokości ustawowej liczonymi od 31 dnia od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów pogrzebu zmarłej matki.

Powodowie wnieśli również o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (petitum pozwu, k. 2).

W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, że w dniu 11 kwietnia 2013 roku w L. na skrzyżowaniu (...) z ulicą (...) doszło do wypadku drogowego, w którym uczestniczyła jadąca jako pasażerka pojazdu V. B. J.. Kierujący pojazdem O. (...) o nr. rej. (...) P. S. wymusił pierwszeństwo doprowadzając do zderzenia. Wobec rozległości doznanych w tym wypadku obrażeń B. J. zmarła w szpitalu w dniu 12 kwietnia 2013 roku. Wszczęte w sprawie postępowanie karne prowadzone było przez Komendę Miejską Policji w L.. Zmarła B. J. w chwili śmierci miała 65 lat, była żoną powoda R. J. i matką powódki M. S.. Powodowie bardzo przeżyli jej stratę, gdyż była dla nich dużym wsparciem. Powód nie może się pogodzić ze stratą żony, która stanowiła dla niego oparcie, a uzyskiwane przez żonę dochody znaczną część domowego budżetu. Wskazano, iż pozostawali w szczęśliwym małżeństwie ponad 20 lat. Powód korzysta z pomocy psychiatrycznej, a doznany stres doprowadził u niego również do powstania innych schorzeń. Obecnie jest samotny i pozbawiony możliwości dalszego, niezakłóconego życia w rodzinie. W dalszej części uzasadnienia pozwu podano, iż zmarła B. J. była również dużym autorytetem dla córki, powódka zawsze mogła liczyć na jej wsparcie między innymi przy wychowywaniu dzieci. Matka wspierała ją we wszystkich sytuacjach cenna radą i pomocą. Trauma po śmierci matki spowodowała konieczność zasięgnięcia pomocy specjalistycznej.

Pozwanemu zgłoszono szkody pismami z dnia 9 maja 2013 roku. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał istnienie swojej odpowiedzialności wypłacając na rzecz powoda kwotę 20 000 złotych, a na rzecz powódki kwotę 8 000 złotych. W ocenie powodów wypłacone sumy nie spełniają ani funkcji ani kryteriów przewidzianych dla należnego powodom zadośćuczynienia i zostały przez ubezpieczyciela rażąco zaniżone. Stopień zażyłości pomiędzy powodami, a zmarłą oraz trauma i perturbacje jakich doznali powodowie po śmierci B. J. wskazuje, że wysokość należnego im świadczenia winna być kształtowana inaczej niż uczynił to pozwany (uzasadnienie pozwu k. 3-7).

W piśmie procesowym z dnia 5 marca 2014 roku powód R. J. cofnął pozew w części jaka jego dotyczyła z uwagi na zawartą z pozwanym ubezpieczycielem ugodę pozasądową (pismo procesowe k. 52-53).

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 maja 2014 roku pozwany odnosząc się do roszczenia R. J. w związku z cofnięciem pozwu wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie, a w odpowiedzi na roszczenia M. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, że w związku ze zgłoszeniem przez powodów roszczeń odszkodowawczych przeprowadził szczegółowe postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego wypłacił na rzecz R. J. kwotę 20 000 złotych, a na rzecz M. S. kwotę 10 000 złotych – precyzując w ten sposób mylnie wskazaną przez powódkę w pozwie kwotę, jaką otrzymała tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki. W dalszej części pozwany ubezpieczyciel podnosił, iż w dniu 26 lutego 2014 roku z powodem R. J. została zawarta ugoda pozasądowa wyczerpująca wszelkie jego roszczenia. Powyższe uzasadnia zatem umorzenie postępowania w sprawie z jego powództwa.

W zakresie roszczeń zgłoszonych przez M. S. pozwany wskazał, iż po zweryfikowaniu faktur dotyczących pogrzebu zdecydował się je pokryć w całości na dowód czego przedstawia potwierdzenie stosownej wypłaty. Roszczenie o zadośćuczynienie w ocenie ubezpieczyciela nie jest zasadne albowiem szkoda doznana przez powódkę ma charakter pośredni, tymczasem ogólne zasady odpowiedzialności nie przewidują naprawienia tego rodzaju szkody. Dla ustalenia rozmiaru doznanej szkody konieczne jest zbadanie stopnia zażyłości pomiędzy pośrednio poszkodowanym, a zmarłym, rodzaju i intensywności łączących ich więzi i żywionych wobec siebie uczuć. W ocenie pozwanego art. 446 § 4 k.c. powinien służyć wynagrodzeniu krzywdy ale tylko tej przekraczającej naturalną reakcję żałoby. Nie kwestionując, iż powódka doznała krzywdy na skutek śmierci matki wskazał, że wypłacona tytułem zadośćuczynienia kwota nie była

zaniżona, a określoną na poziomie 110 000 złotych sumę z tego tytułu należy uznać za zbyt dowolną. Odnosząc się do terminu odsetek wskazanego w pozwie ubezpieczyciel wywodził, iż w opozycji do twierdzeń strony powodowej odsetki należą się dopiero od daty wyrokowania (odpowiedź na pozew k. 66-71).

Postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie I C 1223/13 umorzono postępowanie z powództwa R. J. w całości oraz umorzono postępowanie z powództwa M. S. w części obejmującej żądanie zapłaty kwoty 6 000 złotych wraz z dochodzonymi pozwem odsetkami od tej kwoty (postanowienie k. 153).

W toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska. Powódka M. S. popierała powództwo, zaś pozwany powództwa nie uznawał, wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 11 kwietnia 2013 roku w L. na skrzyżowaniu ul. (...) z ulicą (...) doszło do wypadku drogowego podczas którego kierujący samochodem marki O. (...) nr rej. (...) P. S. ubezpieczony w towarzystwie (...) nr polisy (...) jadąc ul. (...) od strony ul. (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki V. nr rej. (...) – taksówka kierowanym przez T. Z. jadącego ul. (...). W wyniku zdarzenia pojazdów śmierć poniosła pasażerka tego samochodu B. J.. Śledztwo w tej sprawie prowadziła Komenda Miejska Policji w L. za numerem 2 Ds. -569/13 (dowód: okoliczność bezsporna, pismo k. 10).

Powódka M. S. pismem z dnia 9 maja 2013 roku zgłosiła szkodę żądając jednocześnie zapłaty zadośćuczynienia w związku ze śmiercią swojej matki B. J.. Pozwany otrzymał pismo w dniu 13 maja 2013 roku (dowód : zgłoszenie szkody k. 134-137).

Decyzją z dnia 31 lipca 2013 roku przyznał powódce M. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 10 000 złotych (dowód: decyzja k. 132).

W chwili śmierci B. J. miała 65 lat, była matką powódki M. S. (okoliczność bezsporna, odpis skrócony aktu zgonu k. 93).

Zmarła była jedną z najbliższych powódce osób. M. S. nie mieszkała wprawdzie z matką, a ze swoją babką. Wychowywali ją również dziadkowie. B. J. była jednak obecna na co dzień w jej życiu. Często odwiedzała córkę i do niej przyjeżdżała. Ojciec biologiczny powódki nie uczestniczył w jej wychowaniu, dlatego ich więzi były silne. W czasie, kiedy M. S. założyła własną rodzinę B. J. pomagała jej w wychowaniu dzieci i opiece nad nimi, sprawowała również opiekę nad babką, która wymagała pomocy. Dzięki zaangażowaniu matki oraz jej poświęceniu powódka mimo, że będąc rozwiedziona nie mogła liczyć na pomoc byłego męża, realizowała się zawodowo w tym podnosząc kwalifikacje na szkoleniach odbywających się poza miejscem zamieszkania. Była spokojna o los swoich dzieci wiedząc, iż matka się nimi zaopiekuje, poda im ciepły posiłek i ich dopilnuje. Korzystała również z rad swojej matki i jej doświadczenia życiowego. Po wypadku powódka tęskni za matką. Nie może liczyć na pomoc nikogo z rodziny, bo praktycznie poza własnymi dziećmi jej nie posiada. Mąż zmarłej R. J. nie pomaga jej, gdyż sam nie potrafi sobie poradzić ze stratą B. J. i popadł w nałóg. Powódka postanowiła całą swoją uwagę poświęcić pracy i dzieciom. Jednocześnie cierpi z powodu osamotnienia.

Informację o wypadku powódka uzyskała przebywając na szkoleniu w W.. Telefonicznie powiadomiła o tym swoich sąsiadów. Korzystała również z ich wsparcia podczas organizacji pogrzebu. Dwa miesiące po śmierci B. J. zgłosiła się do lekarza psychiatry i kontynuuje leczenie specjalistyczne. Zdarzenie to było dla powódki bardzo bolesne, cierpi z tego powodu, że sprawca wypadku mieszka w miejscowości w której ona pracuje i, że nie przeprosił za to co zrobił. Po śmierci B. J. powódka próbowała sobie ułożyć życie. Z uwagi na to, że nie może liczyć na niczyją pomoc rozstała się z mężczyzną z którym się spotykała przez pewien czas, nie potrafiła znaleźć czasu na nowy związek. Nie może uczestniczyć w szkoleniach organizowanych przez pracodawcę, gdyż nie ma komu powierzyć opieki nad dziećmi, ograniczyła swoje życie towarzyskie. Mimo upływu czasu nadal przeżywa stratę matki (dowód: zeznania powódki M. S.

protokół skrócony k. 151-151v w znacznikach czasowych od 00:14:42 do 00:27:41, k. 217v-218, zeznania M. B. protokół skrócony k. 151-151v w znacznikach czasowych od 00:27:41 do 00:33:32, dokumentacja medyczna k. 168-170v).

Śmierć matki była u powódki czynnikiem powodującym wystąpienie trwających do dziś zaburzeń emocjonalnych. Jak wynika z opinii sądowo – psychiatrycznej wywołanej w toku postępowania u M. S. zdiagnozowano przewlekłe zaburzenia adaptacyjne z objawami depresyjno – lękowymi, które ze względu na czas ich trwania stanowią przedłużoną reakcję żałoby. Wskazano ponadto, iż powódka żyje w podwyższonym napięciu psychicznym, stara się ukrywać emocje, przejawia obniżony nastrój, nadmierną pobudliwość, skłonność do wygórowanych reakcji emocjonalnych i płaczu. Rozpamiętuje swoją sytuację, przede wszystkim stratę matki. Osłabły kontakty międzyludzkie powódki, która w krótkim czasie rozstała się z partnerem. Wystąpiły u powódki zaburzenia snu i przejściowy spadek wagi wskutek zaburzeń apetytu. Jej stan jest w opinii biegłego niezadowolający gdyż zaburzenia mają czynnościowe podłoże ale ich długość utrzymywania jest niepokojąca. Aktualna farmakoterapia powódki została uznana za adekwatną, a powstały długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 5 % (dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 184-187, pisemna opinia uzupełniająca k. 199-199v, ustna opinia uzupełniająca protokół rozprawy k. 216-217).

W toku postępowania pozwany uwzględnił roszczenie powódki o zwrot kosztów pogrzebu B. J. dokonując stosownej wypłaty (okoliczność bezsporna)

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, a w pozostałym zakresie opierając się na treści w/w zeznań. Podstawą ustaleń była także opinia biegłego psychiatry. W ocenie Sądu przeprowadzone dowody wzajemnie się uzupełniają i przedstawiają jednolity obraz życia powodów sprzed i po zdarzeniu.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa uznając, iż dowód ten jest nieprzydatny. Poza tym okoliczności, które miałyby zostać wykazane w przedmiotowej opinii zostały już uwzględnione w przeprowadzonej w toku niniejszego postępowania opinii sądowo – psychiatrycznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podstawa odpowiedzialności pozwanego nie była sporna, dlatego też należy jedynie wspomnieć, iż stosownie do treści art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przepisy niniejszej ustawy, w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07).

Z kolei istota odpowiedzialności sprawcy wypadku opiera się na zasadzie ryzyka i wynika z treści art. 436 § 1 k.c.

Przed przystąpieniem do rozważań odnośnie żądania zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy zauważyć, że roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., które zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej, jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego odszkodowania z art. 446 § 3 k.c., które wymaga wykazania szkody majątkowej, polegającej na znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny poszkodowanego, który zmarł wskutek wynikłego z czynu niedozwolonego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (por. wyrok SN z 21 października 2009r., sygn. akt I PK 97/09, LEX nr 558566).

Zadośćuczynienie to ma zrehabilitować straty niemajątkowe, krzywdę wywołaną przez śmierć najbliższego członka rodziny. Istota szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka. Można przyznać zadośćuczynienie za ból, pewne utrudnienia życiowe, za konieczność zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia (por. M. Olczyk, Komentarz do ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Lex).

Zadośćuczynienie określone w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, a ta w istocie nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na umiarkowany jego wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny oraz materialny poszkodowanego. Przesłanka przeciętnej stopy życiowej nie może pozbawić omawianego roszczenia funkcji kompensacyjnej i eliminować innych istotniejszych czynników kształtujących jego rozmiar i ma charakter uzupełniający (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 roku III CSK 279/10).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, pogorszenie stanu zdrowia na skutek śmierci osoby bliskiej.

W ocenie Sądu żądanie powódki M. S. zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia jest uzasadnione. Utraciła jedną z najbliższych sobie osób z rodziny, zniemiennie przy tym wskazując na rozprawie, że „została sama na świecie, nie ma ojca, dziadków, nikogo poza własnymi dziećmi”. Jak wskazano wyżej u powódki wystąpiły przewlekłe zaburzenia adaptacyjne z objawami depresyjno – lękowymi i śmierć matki była zasadniczym czynnikiem sprawczym tego stanu. Wprawdzie są to zgodnie z wnioskami opinii sądowo – psychiatrycznej zmiany całkowicie odwracalne, to stan powódki mimo prowadzonej farmakoterapii, którą uznano za potrzebną nie uległ znaczącej poprawie i nadal jest niezadowolający. Na zakres jej cierpień niewątpliwie miał fakt, iż zmarła była dla nie bardzo dużym wsparciem. Dzięki opiece jaką sprawowała nad dziećmi powódki nie musiała martwić się o to, że zostają same. Sąd uwzględnił okoliczność, iż więzi dorosłych dzieci, które założyły własne rodziny i usamodzielniały się, z rodzicami w naturalny sposób osłabiają się, nawet przy zachowaniu bliskich relacji. Wpływ zatem śmierci rodzica na psychikę dorosłej osoby ocenić trzeba inaczej, niż śmierć osoby, która wspólnie prowadzi gospodarstwo domowe.

Miał przy tym na uwadze jednak fakt, iż powódka jako osoba rozwiedziona, nie miała nikogo bliższego niż jej własna matka w tym czasie. Krzywdę doświadczaną w skutek śmierci potęguje fakt, że nastąpiła ona w sposób niespodziewany, tragiczny. Łatwiej bowiem pogodzić się ze zdarzeniem nieuchronnie związanym z wiekiem i schorzeniami skutkującymi śmiercią osoby starszej niż, jak w sprawie, z nagłym, tragicznym wypadkiem.

Bezspornym zaś w sprawie jest, że mimo swojego wieku poszkodowana była aktywna i pomocna dla rodziny. Wiek zatem nie stanowił dla poszkodowanej podstawy do ograniczenia kontaktów szczególnie z powódką i jej dziećmi. Sąd miał w sprawie na uwadze, że obiektywnie wyższy jest rozmiar krzywdy, gdy utrata kontaktu z osobą najbliższą obejmuje potencjalnie wiele lat. Okoliczność wieku poszkodowanego nie jest zatem bez znaczenia w kontekście analizy stopnia doznanych przez powódkę cierpień z powodu gwałtownego zerwania więzi rodzinnej. Nie można bowiem kwestionować, że z upływem lat prawdopodobieństwo śmierci zwiększa się, a powódka musiała liczyć się z nieuchronnością tego procesu. Dokonane w sprawie w/w ustalenia faktyczne oraz wymienione argumenty przemawiają za uznaniem, iż odpowiednim zadośćuczynieniem krzywdy powódce M. S. będzie dodatkowo kwota 50 000 złotych, poza sumą przyznaną dotychczas przez pozwanego w wysokości 10 000 złotych, która w ocenie Sądu była zaniżona i nieadekwatna.

Odsetki od zasądzonej kwoty Sąd zasądził stosownie do art. 481 k.c. oraz art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Wskazać należy, że świadczenie pieniężne związane z zadośćuczynieniem jest świadczeniem bezterminowym, do którego zastosowanie ma art. 455 in fine k.c. Powódka wezwała pozwanego pismem z dnia 9 maja 2013 roku, doręczonym w dniu 13 maja 2013 roku do zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 120 000 złotych. Pozwany ubezpieczyciel decyzją z 31 lipca 2013 roku przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 10 000 złotych. Tym

samym będąc związanym żądaniem pozwu – należało zasądzić odsetki ustawowe od wymienionej kwoty zgodnie z wnioskiem w tym zakresie tj. od dnia 4 września 2013 roku.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 100 w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i z art. 99 k.p.c. wyrażająca zasadę odpowiedzialności za wynik sporu.

Powódka M. S. dochodził pozwem kwoty 100 000 złotych. Zasądzono na jej rzecz 50 000 złotych, zatem wygrała proces w 50 %.

Powódka poniosła w procesie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 617 złotych oraz opłatę od pozwu w wysokości 500 złotych, a nadto dokonała wpłaty 600 złotych tytułem zaliczki na opinię biegłego. Łącznie koszty powódki wyniosły 4 717 złotych (3 600 zł + 17 zł + 500 zł + 600 zł), z czego 50 % stanowi 2 358,50 złotych. Pozwany poniósł koszty w wysokości kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa, z czego 50% stanowi 1 808,50 zł. Różnica obu kwot, a więc 550 złotych stanowi wartość należnych powódce od pozwanego kosztów procesu.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c., nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 292,80 złotych tytułem opłaty od pozwu i wydatków na opinię biegłego uiszczonych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa. Pozostałą część opłaty od pozwu i wydatków w takiej samej wysokości - stosownie do wyników procesu należało ściągnąć od powódki z zasądzonego na jej rzecz świadczenia (art. 113 ust. 2 u.k.s.c.) .

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.